

csekély számú municipiumot a 340 évvel, ki kételkedhetnék a királyi könyvek hiányos vezetésén. Szerzők elmondhatják azonban lelkiismeretesen: relata retulimus. Amit találtak, azt híven, pontosan és lelkiismeretesen, nagy szorgalommal feldolgozták.

Elvégre hétezer család törzsére rámutathatni, már igazi uttörésnek mondható a nagy munkában, mely egykor feldolgozva az összes vmegyeyi és családi levéltárakat is, büszkeségünket, őseinket, honalapítóinkat és a honnak erősségeit, támaszaikat a százados fákat, mint egy erdőt majd mind együtt mutathatja be.

K.

Az Árpádok királyi Vére Magyarország családaiában. Irta B. Madarasi Kiss Bálint es. és kir. kamarás, a Ferencz József-rend lovagja stb. 57 nemzedékrendi táblával. Nyomatott az Athenaeum Nyomdájában, Budapestben, ára 6 forint.

Szerző, ma dicsőséggel és fénykörözve uralkodó magyar apostoli királyunkkal köti össze az Árpád-vérből való királyokat, s művét az ezredéves magyar társadalomnak ajánlja az 1896-ik évi emlékünnepre. Szerző szenvedélyes történetkedvelő és buvár volt mindig, s a Genealogiát egy évtized óta mivel a *Turul* hasábjain szerencsés sikerrel; nem uyughatik munkátlannul, tanul, gyűjt és ír, s művével a magyar irodalmat gyarapítja.

Evek óta nyomozza, hogy királyaink leányai közül kik mentek férjhez előkelő, főnemes nagyurakhoz? s azok ágán és leszármazásainál fogva mely magyar nemzetségek jöttek atyafiságba királyainkkal? Kimutatja, hogy I. Béla és II. Géza királyaink lányai magyarokhoz mentek férjhez, főnemzetségeket képeztek s újaknak lettek törzseivé; kimutatja, hogy a III. Béla, III. Endre és IV. Béla királyainkkal rokon Bors-nemzetségből származott a Miskolt- és Domokos-nemzetség, hogy Dénes ispán II. Endre Jolán nevű lányával volt rokon, hogy III. Béla egyik leánya anyja volt Erzsébetnek, a Hunt-Pázmán neembeli Bulen nejének, hogy Mózes (ős néven Moys) nádornak Árpád-házi királylány volt neje, tőlük egy sora származott fő magyar nemzetségiünknek s azok között a legkitünőbb a Báthori-nemzetség, melynek hősies élete a magyar nemzet és Magyar-s Erdély-ország nyolczszázados történetén vonul keresztül, mely nemzetség királyokat és fejedelmeket adott a magyar és lengyel népnek.

E könyv épen jókor jelent meg, midőn nagy írók jó hiszemben hirdetik ama hamis tant, hogy a magyar nemzet

ezeréves e földön léte alatt más népekkel úgy elvegyült, hogy Árpád népe ősi véréből egy cseppnyi sincs meg a mai magyar nemzedékben. Tudós szerzőnk oklevelek alapján ezernél több nemzetséget köt össze Árpád-lányágról leszármazott ős nemzetségekkel. E történelmi tény egymagában megdönti az előbbi téves állítást.

A másik, a mi a könyvnek actualis érdekességet ad, nagy számu nemzetségi táblázatok alapos kritikája, bővítése, hibák megigazítása, hézagok pótlása, s eddigi genealógiai írónk művének sokban lelkiismeretes rectificatioja, a mit Szerző bámulatos szorgalommal és kitartással hajtott végre; ép azért egyenesen kimondható, hogy a mit ő szerénységénél fogva csak remél, a figyelmes olvasó át fogja látni, hogy a munka nemcsak szükséges és hasznos, de valóban igen érdekes és korszerű; mert főlemelőleg hat a nemzeti öntudatra, lelkesíti a közönyösöket, s azon sok száz nemzetség ivadékait, a melyek a könyvben a jelenkor elé mint a tudomány és nemzeti figyelet tárgyai vannak feltüntetve, a becses örökség megvédésére s tovább nemesítésére és fentartására buzdítja.

Ismertetésemet szerző *Bevezetése* zárszavaival végzem.

»Midőn Magyarország nemsokára az ezredévet ünnepli, lélekemelő s bizalom gerjesztő lesz a tudat, hogy a honalapító ősük nemcsak a megszerzett földet, de vérét is hátrahagyta örök időkre a magyar nemzetnek; hogy miként a szívből az erek ezrein át a testbe, úgy szívárgott az át ezen ágazaton keresztül a haza mai társadalmát alkotó nemzedékbe, nemesíti azt és él benne kiirthatatlanul, mint a hazaszeretet, mely ily nemzetben el nem enyészhet soha. A nemzet ezredéves ünnepén nem csak hőskorának vezérét fogja ünnepelhetni, de ezekben és ezerekben megelevenülhet a történelmileg igazolt tudat, hogy az egyszersmind nekik ősatyja, hogy a nemzet fiai vérségileg is szorosán összekapcsolva, egyetlen családot kell hogy alkossanak, rokon hazafias érzelmektől lelkesülve, a közjót közösen munkálva, összetartó egységben.«

JAKAB FLEK.

De l'empoisonnement politique dans la République de Venise par M. le Comte Mas Latrie, (*Mémoires de l'Institut National de France*, tome XXXIV. pp. 197—259). Paris 1895.

Ez értekezés, mint már czíme is mutatja, azon fontos szcrepről tárgyal, melyet a méregpohár játszott a velencei köztársaság diplomacziájában. A szerző első ízben a *Bibliothèque de l'École des Chartes* 1871-ki folyamában foglalkozott